

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

Добри Немировъ

Сбогомъ, училище!

Въ единъ ясенъ недѣленъ день, когато краятъ на августъ обещавахе хубава есенъ, баща ми излѣзе отъ стаята и седна на миндерчето въ градината. Азъ ковѣхъ нѣкаква своя играчка задъ портата. Не подозирахъ, че въ тоя день ми се готви нѣщо незабравимо.

— Дочко, — извика той, — я ела мѣничко!

Всѣкога така ми викаше татко, когато имаше да ми каже нѣщо важно.

Азъ оставихъ играчката си и боязливо пристѣпихъ къмъ него.

Той започна да вие цигара, замислено загледа въ предъ себе си. Като че избираше думи да започне. Затруднение помръдна въ бръчките на челото му.

Какво ли има да ми каже? Ако ми забрани да ходя съ Юрдана, защото билъ хаймана, ще отрудни живота ми твърде много. Макаръ и малко волень и вироглавъ, Юрданъ бѣше единъ отличенъ приятель.

Той дълго мълча, поизкашля се и нисичко каза:

— Кога почвате учебната година?

— Подиръ десетъ деня. — Богъ знае защо ми стана хладно, когато ми заговори за училището.